

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2023/825 z dnia 17 kwietnia 2023 r. rozszerzającego cło antydumpingowe nałożone rozporządzeniem wykonawczym (UE) 2020/1408 na przywóz niektórych walcowanych na gorąco arkuszy i zwojów ze stali nierdzewnej, pochodzących z Indonezji na przywóz niektórych walcowanych na gorąco arkuszy i zwojów ze stali nierdzewnej wysyłanych z Turcji, zgłoszonych lub niezgłoszonych jako pochodzące z Turcji (Dz.U. 2023, L 103, s. 12; zwanego dalej „zaskarżonym rozporządzeniem”); oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 13 ust. 1 i art. 13 ust. 13 (2) rozporządzenia podstawowego w zakresie, w jakim Komisja uznała, że przetworzenie płyt ze stali nierdzewnej w walcowane na gorąco arkusze i zwoje ze stali nierdzewnej (SSHR) stanowi „działalność montażową” w rozumieniu art. 13 ust. 1 lit. d) i art. 13 ust. 2 rozporządzenia podstawowego.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja, wprowadzając środki przeciwdziałające obchodzeniu ceł w odniesieniu do przywozu SSHR produkowanych w Turcji z płyt ze stali nierdzewnej pochodzących z Turcji, tj. produktów które nie wchodziły w zakres dochodzenia i w odniesieniu do których uzgodniono, że nie obchodzą pierwotnego środka:
  - naruszyła art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego; dokonała błędnej wykładni art. 13 ust. 4 rozporządzenia podstawowego i popełniła błąd w ocenie, nie wyłączając tych produktów lub ewentualnie nie przyznając skarżącej zwolnienia w odniesieniu do tych produktów;
  - naruszyła zasadę proporcjonalności; oraz
  - naruszyła podstawowe prawa proceduralne skarżącej i nadużyła swoich uprawnień, rozszerzając/nakładając środki na te produkty za pomocą instrumentu przeciwdziałającego obchodzeniu ceł, zamiast prowadzić „prawidłowe” dochodzenie antydumpingowe.

Skarga wniesiona w dniu 11 lipca 2023 r. – Essilor International/EUIPO – Carl Zeiss Vision (MYOLUX)

(Sprawa T-383/23)

(2023/C 304/35)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Essilor International (Charenton-le-Pont, Francja) (przedstawiciele: A. Parassina i A. Giovannardi, adwokaci)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Carl Zeiss Vision GmbH (Aalen, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „MYOLUX” – zgłoszenie nr 18 215 110

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 11 maja 2023 r. w sprawie R 267/2022-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- stwierdzenie dopuszczalności rejestracji przedmiotowego znaku towarowego;
- obciążenie drugiej strony postępowania przed Izłą Odwoławczą kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącego.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 10 lipca 2023 r. – OQ/Komisja

(Sprawa T-384/23)

(2023/C 304/36)

Język postępowania: chorwacki

Strony

Strona skarżąca: OQ (przedstawicielka: R. Štaba, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Europejskiego Urzędu Doboru Kadr z dnia 15 maja 2023 r. wydanej w ramach konkursu EPSO/AD/378/20;
- zasądzenie od strony pozwanej – Komisji Europejskiej – zwrotu na rzecz OQ żądanych kosztów niniejszego postępowaniu wraz z odsetkami za zwłokę liczonymi od chwili podjęcia każdego z działań strony skarżącej do dnia zapłaty.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia art. 45 TFUE przez to, że decyzją z dnia 15 maja 2023 r. komisja konkursowa odrzuciła zgłoszenie skarżącego do konkursu EPSO/AD/378/20 ze względu na to, że jego francuski dyplom prawny nie spełnia wymogów tego konkursu, mimo że w sprawie T-713/20, która była prowadzona między tymi samymi stronami i na tej samej podstawie faktycznej, Sąd wyraźnie stwierdził, że zgłoszenie skarżącego nie mogło zostać odrzucone z tego tylko powodu, iż nie był to jeden z dyplomów konkursu, i że w tym względzie konkurs był niezgodny z prawem w stosunku do skarżącego. Narusza to podstawową swobodę skarżącego zagwarantowaną w art. 45 TFUE przez to, że to nieuznanie dyplomu stworzyło poważną przeszkodę w swobodnym przepływie osób ze względu na to, że komisja konkursowa nie dokonała oceny dyplomu skarżącego zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału w tej dziedzinie. Druga część zarzutu pierwszego dotyczy nieuwzględnienia innego doświadczenia i zaświadczeń skarżącego potwierdzających, że posiada on niezbędną wiedzę i doświadczenie.
2. Zarzut drugi dotyczący oczywistego błędu w ocenie okoliczności faktycznych i prawnych ze względu na to, że komisja konkursowa nie uwzględniła doświadczenia skarżącego w zakresie tłumaczenia tekstów prawnych nabytego w pracy w Parlamencie Europejskim. Oczywisty błąd przejawia się w tym, że mowa jest o doświadczeniu w tłumaczeniu tekstów prawnych, czego między innymi wymaga ogłoszenie o konkursie. Komisja konkursowa naruszyła również prawo, gdyż doświadczenie skarżącego kwalifikowało go w kontekście podobnych stanowisk pracy w innych instytucjach Unii, a zgodnie z właściwą praktyką należało je ocenić wyłącznie w kontekście rozpatrywanego konkursu. W ten sposób komisja konkursowa odstąpiła od ogłoszenia o konkursie, którym jest ściśle związana.